

søge de fedeste Marker. Maaske det er rigtigere, at nyde Livet paa den behageligste Maade, men det gjør mig ikke tilfreds. Jeg undrer mig ofte over at see med hvilken Møie Kunstnerne rive sig løs fra Italien. Mange lykkes det endog ikke, men saa kommer der dog en Tid, hvor den Fremmede føler sig ene og fremmed her og det bør forekommes i Tide. Nok er det, jeg troer at see saadanne Exempler i visse Folk her. Men derimod at leve her i nogen Tid med stadigt Hensyn paa Hiemmet, at lade Alt det Herlige, som Kunst, Natur og Folkeliv osv. tilbyder, ret levende virke ind paa det friske modtagelige Sind, som man medbringer, inden at dette behagelige dolce farniente sløver det, det, mener jeg, er for os Nordboer den bedste Maade at nyde Italien paa, saamegetmere som den store Forskiel imellem dette yppige og sprudlende Liv og vort Nordens kolde forstandige gjør, at dette aldrig kan blive os saa forstaaeligt eller eiendommeligt, at Kunsten kan speile sig deri, idetmindste hører der et meget langt Ophold og et noie Bekiendtskab med Forholdene til, for at man som Charactermaler kan komme til at præstere andet end disse sædvanlige Billeder, hvor det egentlig kun er Snittet paa Klæderne, der er italiensk. Jeg kommer derved til at tænke paa mit eget hiemsendte Billede. Hvorledes bliver saadan et Billede til paa en Reise, hvor man famler om uden med Bestemthed at vide om man træffer det Rigtige eller ei. Jeg troer, at det var meget bedre at lade være at male paa Reisen, men bruge Tiden til mere omfattende at beskue og føle Alt, mere studere i Almindelighed, hvad der mødes i Livets mangfoldige Retninger; men jeg føler desværre, at dertil hører endnu større Dannelse og Skarpsindighed end man i Almindelighed medbringer.

Til at lægge særdeles Vind paa den ydre Udførelse er man for urolig og til at give et characteristisk og fatteligt Billede af de nye Indtryk man faaer, er man for umoden. Og med alle disse Betragtninger synes man, at den kostbare Tid gaaer unyttet bort; derfor neddysser man dem ved at arbeide, men Malerier, der fremstaae af slige Bevæggrunde, kunde bedre være ugiorte. Der er da rigtignok en anden Grund og det en ret vægtig, de gode Penge, som her især ere grumme nødvendige. Naa! imidlertid vil jeg haabe, at min Reise har været mig nyttig i flere Henseender; jeg har skudt megen gammel Ham af; man kommer med mange Fordomme ud i Verden, men man bliver spæget. Her i Rom seer man et Kunstnerliv, som vist er eget i sit Slags; den Mængde forskellige Anskuelser, der her bringes tiltorvs, er meget belærende; en ædel Tolerance hersker her, som dog rigtignok undertiden forekommer mig at være Ubestemthed og Modevæsen; man seer i Almindelighed af Massen af Kunstnerne her flere Ting, som man snarere bør vogte sig for end antage; det er ogsaa belærende. Nok sagt, her hersker ingen Professorautoritet og intet fremherskende Partie; Enhver har sin Frihed, men som rigtignok meget ofte bliver til Frækhed. Af de Ældre, hvor Thorvaldsen da er den mærkeligste, seer man af og til Lidt, som gjør En godt. Thorvaldsens ungdommelige Phantasie slaaer En. Overbeck seer man desværre næsten Intet til, han lever for sig Selv og jeg kan vel tænke mig, at den Mand ikke vil have med den profane Kunstnerverden at gjøre. Jeg har seet hans deilige Composition af den christelige Kunsts Udvikling og det er Alt. Hvad de gamle Kunstværker her angaaer, da bliver man næsten mere bange for sig selv og Kunstens

Glands her er endog om Vinteren. At her er en langt større Variation i Farven er vist; denne Klarhed i Fiernerne og stærke Farver forøges naturligtviis imod Forgrunden i samme Forhold som hiemme vor taagede Baggrund opløses i en mindre taaget Forgrund; man seer derfor i alle Gienstande her en Farvepragt, som kun kan opnaaes ved Lazuren.

Af Købkes Brev til Constantin seer jeg, at han, trods sin Indtrædelse i den hellige Ægtestand, agter at reise hertil og det vil bestemt være ham gavnligt, at see Italien med Hensyn paa hans Stræben efter Sollys og Farve, men sig ham, at han ikke skal spille nogen Tid paa Tydskland, thi de smukke Gallerier kan han faae mere Nytte af paa Hiemreisen og andet er der ikke at hole. Hans Stykke, Østerbro, skal jo være smukt, ja med hans alvorlige Iver vil han nok gaae rask frem i sin Retning.

Det Æmne til Kirken, „den forlorne Søn,“ har jeg componeret om, uden dog at have isinde for det første at udføre det, da alt dette er for stort for mit nuværende omflakkende Liv og deels fordi megen Tvivl er opstaaet hos mig, om det egner sig for mig at male dens Slags Ting. Jeg har ikke den vedholdende Alvor, som hører til at male historiske Gjenstande; imidlertid opgiver jeg ikke denne Leilighed til at forsøge mig, naar Tiden tillader det. Roed har sin Composition i Arbeide, jeg har endnu ikke seet Anlægget færdigt. Af de andre Landsmænd her ere kun Smaating i Arbeide. Det er Skade, at Kunstforeningens Bestilling som Müller fik, ikke er kommet En af dem tilhænde, thi jeg troer, at et Arbeide af det Omfang vilde bringe deres historiske Muser igjen tillive. Her er i Almindelighed en kummerlig Arbeiden for Brødet,

som her er grumme dyrt. Det er umuligt, at kunne sælge sine Arbeider saa billigt her som hiemme. Thorvaldsen har nylig kjøbt et Stykke af Kùchler med et Par Figurer for 200 Specier og han betaler dog kun smaat. Det er rasende, hvad disse Malere, der ere i Velten, faae for deres Arbeider, 100 Louisdorer for et Genrebillede regnes kun for at være ret godt betalt, men for at faae det maa man ogsaa opfylde de Fordringer, som Moden gjør; de engelske Knaldstykker validere endnu. Thorvaldsen har da atter bestemt at reise hiem og det med Fregatten, som henter hans Sager. Jeg vilde ønske at det var Alvor, at den Sag kunde komme til Ende, hvis Vigtighed man her ved at see hans ubetalelige Skatte, først ret maa indsee. Af hans Malerier ere en heel Deel fortrinlige og overmaade vigtige at see for de unge Kunstnere, da han af mange nulevende Mænd har smukke Arbeider; hiemme kiender man jo ikke det Mindste til de nyere Kunstnere og naar Staten vilde sørge for at faae de bedste Folks Arbeider i Eie, saa kunde den spare mangt et Stipendium for mangan en Fyr, der blot reiser for at see Gallerier. Jeg er overbeviist om, at dersom de gode danske Mænd havde Idee om hvad Thorvaldsens Gave har at betyde, vilde de ikke saa smaaligt tage i Betænkning at opoffre den Smule Ribbeenssteg eller hvad det ellers er der trykker dem, for den ædle Nydelse at have bidraget til Fædrelandets Fryd og Gavn. Selv den materielle Værdie, som Thorvaldsens Sager have, er større end den Sum der tales om. Hvad den Mand endnu gjør for deilige Ting! i Choleratiden har han gjort en ung dandsende Pige, som vidner om hans ungdommelige Fyrighed og nu siden har han gjort flere Basreliefer, hvoriblandt det han nu har under

Hænder er meget skønt: Adam og Eva sidde omslyngede, den lille Abel sidder paa Adams Knæ og Kain vil rive et Æble fra ham. Denne betydningsfulde Simpeltid! Hans Studier er ikke mere saa levende, der er ingen Arbeidere og er der nogen, da rene Haandværkere som fordærve mangan en aandfuld Skitse. Det er mig ubegribeligt, at ikke hans Forfængelighed gjør, at han lader sine Ting bedre udføre, man siger, at det er de kiære Penge der komme i Betragtning. Han har ellers nylig kiøbt en ret smuk gammel Copie efter Titians saa dumt kaldte Gratier i Borgheses Galleri. — Bissen har jo gjort Ørstedes Statue til almindelig Tilfredshed; det er dog vel i Marmor vil jeg haabe, at den er bestilt. Hvad Kunstforeningen tager sig for faaer jeg aldrig at vide, om Iveren der svækkes eller forøges og dernæst, om der kommer nogle nye Sole paa Kunstens Himmel imellem de Unge. Det lod ikke til at Petzholdt følte sig synderlig opbygget hiemme. Han reiser i Sommer til Grækenland fra München, hvor han nu er. Ere vi hiemme maaskee noget vel materielle i vore Fordringer til Kunsten, saa ere da Münchnerne det Modsatte. Den Raisonneren er ordentlig væmmelig som man der hører om die geistigen Erscheinungen. Her er virkelig meget bedre i saa Henseende. Kunstnerne respectere meget mere alle Retninger og leve meget venskabelig sammen, hvad der i München efter Breve at dømme nok ikke er Tilfældet. Vi have idetmindste hiemme en solidere Grund at staae paa og jeg er vis paa, at der vil blive gjort meget Godt, naar først alle vore unge Folk kunne beqvemme dem til at lade deres Lys skinne i Hiemmet. Alle saa klage de, der bliver Intet gjort hiemme, men det er naturligvis af den Aarsag at der Ingen er, der viser, at de

kunne gjøre Noget; der bliver endda ikke anvendt saalidt hiemme, men det Meste gaaer i de Middelmaadiges Kløer. Dernæst lever man billigere hiemme. Det Meste hvad de Danske her sælge gaaer dog hiem, saa hvorfra den Frygt, at de ikke skulde kunne subsistere. Lad Folk først see noget Godt og jeg gad nok vidst, om det ikke skulde gaae af der som andetsteds i Verden. Vi have destoværre her et sørgeligt Exempel for Øie, hvortil Statens Kræfter anvendes. Det kan ikke styrke Haabet om en blid Fremtid, som dog for Kunstnerne er saa meget afhængig af Regieringen, at f. Ex. Prindsessen her koster 80,000 Species aarlig.

Iaar haabe vi da her at faae Carneval, hvilket jeg ikke har seet nogetsteds; naar blot ikke Cholera eller Uroligheder med Regieringen, hvortil der ikke er ringe Disposition, atter skulde forhindre det. Indtil April Maaned er jeg endnu sikkert i Rom og hvis det høie Fondsvæsen vil være mine Ønsker imod, nødes jeg mulig til at opgive Neapelreisen og blive endnu længere i Rom, hvortil jeg kun har lidt Lyst. —

Neapel (Ischia) d. 17. Juli. 1838.

Til hans Moder.

Jeg agter at udføre et Maleri her, bestemt til Kunstforeningen. Fra Rom har jeg sendt et Maleri til Grev Moltke. Det behagede meget i Rom, hvor jeg havde udstillet det. Thorvaldsen vilde kiøbt det, men han er en ligesaa daarlig Betaler som han selv lader sig godt betale. Jeg vilde ogsaa gjerne, at man hiemme skulde see det. Det er mig imidlertid dog kiært, at Thorvaldsen var fornøiet med det og jeg lovede at male ham et andet. Det